

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἑσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἑτησίαν δρ. 25.—	Ἑτησίαν Φράγκα 25.—
Ἑξαμηνίαν 14,—	Ἑξαμηνίαν 14,—
Τριμηνίαν 7,50	Τριμηνίαν 7,50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίαν) δολλάρια 4.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
 ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαργάνειον

Μερίδιος Β'. Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Σεπτεμβρίου 1922

Ἔτος 44ον.—Ἀριθ. 42

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

—Περίεργο! Πῶς ὁ βασιλιάς ἦρθε μοναχὸς σου;.. Γιατί δὲν πήρε καὶ τὸν πιστό του Γιακά;

—Ἴσως γιὰ νὰ μὴν ἔχη μάρτυρες, ἂν τύχη καὶ χάσῃ τὴν ὑπόθεσιν, εἶπε γελῶντας ὁ Φαγάνας.

Ὁ Φρέδος παρακολουθοῦσε μὲ τὸ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον τὴν ἐξέλιξιν αὐτῆς τῆς περιπετείας καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μὴν αἰσθάνεται κάποιον θαυμασμό γιὰ τὸ Φαγάναν... Εἶχε ἀγωνία νὰ μάθῃ μὲ τί τρόπο θὰ κατόρθωνε νὰ ρίξῃ τὸ Σφάχτη μέσα στὸν ὑπόνομον.

Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ τὸ μάθῃ, γιατί ὁ Φαγάνας ἔκρινε ὅτι τὴ στιγμὴ εἶχε φτάσει.

Ἐχῶσε τὸ χέρι στὴν τσέπην του καὶ ἔβγαλε δύο λίμες.

Ἐδωσε τὴ μιὰ στὸ Φρέδον καὶ τοῦπε:

—Ἐλα μαζί μου!

Ὁ Φρέδος ὑπάκουσε. Ὁ Φαγάνας διευθύνθηκε πρὸς τὸ στόμιον τοῦ ὑπονόμου.

Ἐξήγγισε στοὺς συντρόφους τί ἤθελε νὰ κάμῃ.

Ἦθελε νὰ λιμάρῃ τὰ σιδερένια κάγκελα ποὺ ἐφραζαν τὸ στόμιον τοῦ ὑπονόμου καὶ ἐμπόδιζαν τοὺς διαιάτες νὰ πέσουν μέσα.

Ἀρχισαν τὸ λιμάρισμα καὶ, καθὼς ἦσαν συνειθισμένοι σὲ τέτοιες δουλειές, σὲ μισὴ ὥρα εἶχαν λιμάρει τρία ἢ τέσσερα σιδερά.

Τότε ὁ Φαγάνας ἔβγαλε ἀπ' τὴν ἀνεξάντλητὴν τσέπην του ἓνα κουβάρι σπάγγου καὶ τὸ ξετύλιξε.

Ἐδωσε στὴν ἄκρην ἓνα λιθάρι καὶ τὴ ροῖζε μέσα στὸν ὑπόνομον γιὰ νὰ τὸν βυθομετρήσῃ. Ὡς ν'

ἀγγίξῃ τὸν πάτον, χρειάζετο νὰ ξετυλίξουν ἕξιν μέτρα.

—Ἀκριβῶς ὅπως εἶπες, μουρμούρισαν... Εἶναι βαθύς.

—Θὰ σκοτωθῇ; ρώτησε ὁ Φρέδος, ποῦ μ' ὅλο τὸ μίσος ποὺ εἶχε γιὰ τὸν κακοῦργον, δὲν ἤθελε καὶ νὰ σκοτωθῇ ἐξ αἰτίας του.

—Δὲν ὑπάρχει φόβος! ἀπάντησε ὁ Φαγάνας... Στὸν πάτον εἶναι ἓνα μέτρο νερό. Μὰ τὰ τοιχώματα γλιστροῦν καὶ δὲ θὰ βγῇ εὐκολὰ ἀπὸ δώ-μέσα.

—Μὰ τὴν καρδερίνα! φώναξε θαυμάζοντας ὁ Φιδέας. Μοναχὰ νάμαστε βέβαιοι πὼς θάπεφτε ἐκεῖ-μέσα!...

Ὁ Φαγάνας κοίταξε τὸ ρολόϊ του.

—Σὲ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, εἶπε ἀδίσταχτα, ὁ βασιλιάς θάναί δώ!

Ἦτοτε ἔσκυψε καὶ φρόντισε νὰ βάλῃ στὴ θέση τοὺς τὰ λιμαρισμένα σιδερά σὲ τρόπο, ποῦ μὲ τὴν παραμικρὴ πίεσιν νὰ ὑποχωρήσουν ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ φαίνωνται ἀπ' ἔξω λιμαρισμένα.

Χωρὶς νὰ βιαστῇ, τέλειωσε καὶ αὐτὴ τὴ δουλειὰ μ' ἐπιμέλεια καὶ προσοχή.

Ὁ Φιδέας καὶ ὁ Φρέδος ἦσαν γεμάτοι ἀνυπομονή.

—Μικρὲς! σὺ θὰ μᾶς βοηθήσῃς νὰ χώσουμε δώ-μέσα τὸ βασιλιά, εἶπε ὁ Φαγάνας.

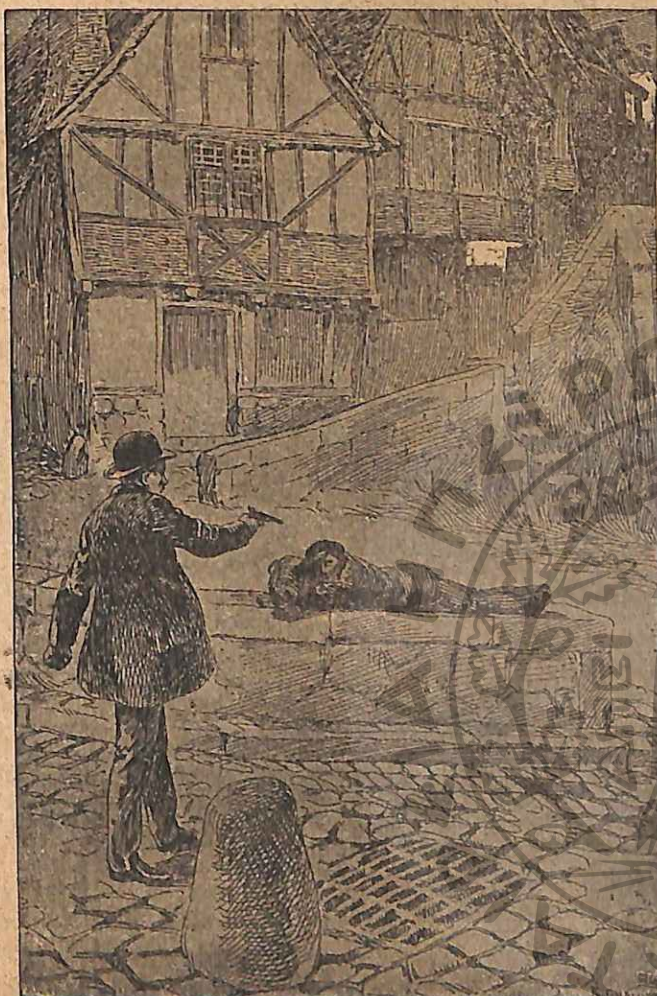
—Ἐγὼ! ρώτησε ξαφνισμένος ὁ Φρέδος καὶ χαρούμενος, γιατί ἔβλεπε πὼς σὲ κάτι θὰ τὸν χρησιμοποιοῦσαν... Μακάρι νὰ σὰς βοηθῶ, ἀλλὰ τί πρέπει νὰ κάμω;

—Νὰ τί θὰ κάμεις, εἶπε ὁ κακοῦργος. Θὰ ξαπλωθῇς ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ τοιχάκι, ἀντικρὺ στὸ χάνι, μαζί μὲ τὴ βαλίτσα καὶ θὰ κάνῃς πὼς κοιμάσαι. Ξημερώνει. Εἶναι ἀρκετὸ φῶς γιὰ νὰ σὲ διακρίνῃ καὶ νὰ σὲ γνωρίσῃ καὶ σένα καὶ τὴ βαλίτσα ὁ βασιλιάς μόλις βγῇ ἀπ' τὸ χάνι.

—Κατάλαβα, εἶπε τὸ παιδί... Θὰ μαντέψῃ πὼς ἐγὼ τοῦ τὴν ἔκλεψα καὶ θάρρῃ νὰ μοῦ τὴν ξαναπάρῃ.

Ὁ Φαγάνας χαμογέλασε.

—Ναί, εἶπε, καὶ τότε ἔνα ἀπ' τὰ δύο θὰ γίνῃ: Ἡ ὁ βασιλιάς θάρρῃ καὶ ἀπάνω σου μὲ τὰ βλέμματα καρφωμένα στὴ βαλίτσα καὶ θὰ πατήσῃ σὰ σιδερά καὶ θὰ πέσει στὸν ὑπόνομον, ἢ, δεύτερη ὑπόθεσιν, θ' ἀποφύγει τὸν ὑπόνομον, θὰ πάει πρὸ δεξιᾶ ἢ πρὸ ἀριστερᾶ καὶ, τότε, ἀπὸ σένα κρέμεται νὰ τρεῖς καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃς, κυνηγώντας σε, νὰ πατήσῃ καὶ νὰ πέσῃ στὸν ὑπόνομον, ἂν εἴσαι ἐπιτήδειος.

Καὶ σημάδεψε σὰ νᾶθελε νὰ πυροβολήσῃ... (Σελ. 330, στ. 6.)

Ο Φιδές ήταν γεμάτος θαυμασμό.
—Πρώτης τάξεως σχέδιο! είπε.
Όσο για το Φρέδο, ξεκινούσε κιάλια για τη θέση που του είχαν όρισει, όταν ο Φαγάνας τον εκράτησε:

—Στάσου! είπε. Καλύτερα να τα προβλέψουμε όλα.

Κι' άνοιξε τη βαλίτσα, πήρε όλα όσα είχε μέσα και την ξανάδωσε άδεια στο παιδί.

—Έτσι, είπε, αν τυχόν σέπιανε, θα μάς μείνουν πάντα σ'α χέρια μας όλα αυτά.

Ο κακοδργός έδωσε μερικές ακόμη οδηγίες στο παιδί. Το συμβούλεψε να ξεπλωθεί με τα πόδια διπλωμένα τ'όνα πάνω στ'άλλο, ώστε να μπορέσει άμέσως να σηκωθεί.

Έντονα έβλεπε είχε όλοτετα φωτίσει και μακριά στη θάλασσα φαινόταν έν' άσπρο πανί.

—Είναι τ'αγγλικό πλοίο! φώναξε ο Φαγάνας. Κάνετε γρήγορα. Δέν πρέπει να χάσουμε στιγμή.

Ο Φρέδος έτρεξε να πάρη τη θέση του πάνω στο τοιχάκι.

Ο Φαγάνας κι' ο Φιδές ξανακρύφτηκαν πίσω από τις βάρκες, έτοιμοι να μεταχειριστούν και βία, αν ο δόλος δέν ήταν άρκετός.

Μιά τελευταία άνησυχία κρατούσε το Φαγάν.

Έρριχνε άνήσυχια βλέμματα στο λιμάνι, όπου είχαν έρθει φαράδες κι' έρριχναν δίχτυα.

Αν ο Σφάχτης άργούσε πέντε λεπτά ακόμη να βγή άπ' το χάνι, ή υπόθεση θα ήταν χαμένη: Θα γινόταν όλοτετα ήμέρα, οι φαράδες θα έπαιρναν είδηση όταν ο Σφάχτης θά πεφτε στον ύπνο, θάτρεχαν και θα τον έβγαζαν. Έν'οι κακοδργοί είχαν ανάγκη να μείνη ο βασιλιάς μέσα στον ύπνο, όλη την ώρα, που θα τους ήταν αναγκαία για να δεχτούν άντι γ'αυτών τον Άγγλο άπεσταλμένο.

Μιά βασιλιάς δέν άργησε.
Προτού ακόμη γίνει όλοτετα ήμέρα, ή πόρτα του ξενοδοχείου άνοιξε κι' έφάνηκε ο Σφάχτης.
Έρριξε γύρω του το προφυλακτικό εκείνο βλέμμα, που ρίχνουν οι άνθρωποι οι συνειθισμένοι να ζούν μέσα στους κινδύνους. Δέν είδε τίποτε ύποπτο και προσπάθησε να διακρίνει, μέσα άπ' το θαμπό φως, το πλοίο που φαινόταν σ'α βάτη του έρίζοντα.

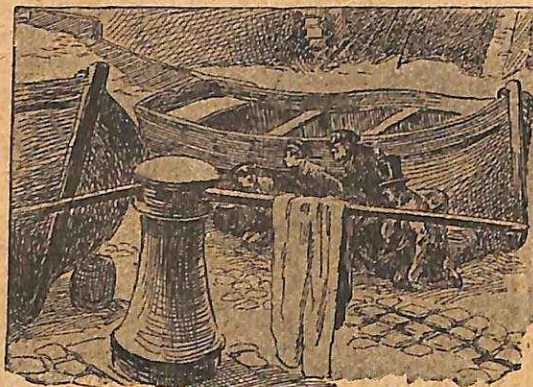
Εξάφνα του ξέφυγε μιά κραυγή... Έκει! λίγα βήματα μακριά του, εκείνο το παιδί, που κοιμώταν... ήταν... Μά, βέβαια, ήταν ο Φρέδος και πλάι του ή βαλίτσα του!.. Η βαλίτσα, που τόσο του κόστισε το χάσιμό της. Η βαλίτσα που είχε μέσα τα χαρτιά του Δισδερή.

—Όστε αυτό το παλιόπαιδο μου την έκλεψε;.. Ά! αυτό πάει πολύ!.. Που διάβολο να φαντασθώ πώς αυτό το βουζανιάτικο μπήκε μέσα στην καμαρά μου... Άλλά, καλύτερα έτσι... Θα την πάρω εύκολότερα.

Τή στιγμή όμως που ο βασιλιάς, ύπακούοντας στην πρώτη του σκέψη, έτοιμαζόταν να τρέξη προς το παιδί, του ήρθε μιά ιδέα.

—Στάσου! συλλογίστηκε...Το παιδί αυτό δέν ήρθε εδώ μοναχό του... Δέν μπορούσε αυτό να διαβάσει τα χαρτιά και να σκεφθώ νάβρη να πάρη τα λεφτά του Άγγλου... Έχει και συντρόφους... Αύτος ο ύπνος δέν είναι φυσικός κι' ίσως έχει καμιά παγίδα. Όπωςδήποτε, θα είδουμε.

Χωρίς να κάμη βήμα άπ' τη θέση του, έβγαλε άπ' την τσέπη του ένα ρεβόλβερ και σημάδεψε προσεκτικά προς τη διεύθυνση του Φρέδου, σ'α νάθελε να πυροβολήσει.

«Πετάχθηκαν τότε άπ' τον κρυφώνα τους...»
(Σελ. 330, στ. γ')

Ο Φιδές, που παρακολουθούσε μ' άγωνία τα κινήματα του βασιλιά, φοβήθηκε για το μαντήλι του...Του ήρθε να όρμήσει έξω άπ' τον κρυφώνα του, μά ο Φαγάνας τον κράτησε και του ψιθύρισε σ'αυτί:

—Μή φοβάσαι...Δέ θα ρίξει.

Πραγματικά, ο Σφάχτης, άρ'οι σημάδεψε μιά στιγμή ακόμη, άφησε να πέσει το χέρι του. Έβλεπε ότι ο Φρέδος δέν έσάλευε.

—Διάβολο! μουρμούρισε, κοιμάται λοιπόν αληθινά: Οι σύντροφοί του τον άφησαν αύτη τη στιγμή μοναχό; Άν είν' έτσι, πρέπει να μ'α χάσω την ευκαιρία.

Αύτη τη φορά ο βασιλιάς έτρεξε ίσια στο Φρέδο. Μά, άπ' συνήθεια δυσπιστίας, δέν άκολούθησε τον ίδιο δρόμο. Πήγε άπ' το πλάι κι' έτσι άπόφυγε την παγίδα, που του είχαν στήσει.

Ο Φαγάνας, καθώς θυμάσθε, είχε προβλέψει κι' αύτη την περίπτωση. Ο Φρέδος, που είχε δείξει τόσο ψυχραιμία μένοντας άσάλευτος τη στιγμή που το ρεβόλβερ σημάδευε άπάνω του, πε-

τάχτηκε ακριβώς τη στιγμή που ο βασιλιάς άπλωνε το χέρι για να πάρη τη βαλίτσα.

—Άχ! έκामε, τάχα τρομαγμένος... Χάθηκα!

Κι' άρχισε να τρέχη τρελλά, σ'α νάθελε να γλυτώσει άπ' τα χέρια του έχθρου του.

Ο Σφάχτης, φυσικά, ώρμησε να τον κυνηγήσει! και τότε ήταν κάτι θαυμάσιο να βλέπε κανείς το Φρέδο που προσπαθούσε μ' έλιγμούς να παρασύρη το βασιλιά στο στόμιο του ύπνομου.

Άλλοτε έκανε πώς έκανε τις δυνάμεις του και λιγότες το τρέξιμο, άλλοτε έσφενδε άπ' τα χέρια του μ' έν' άπότομο χτύπημα του άγκώνα.

Σιγά-σιγά τον έφερε εκεί που ήθελε. Λίγα βήματα κοντά στον ύπνομο σχεδόν στήματσε. Ο Σφάχτης ένόμιζε πώς είχε αποκάμει κι' ώρμησε άπάνω του. Ξαφνικά όμως κλονίζεται:

Είχε παήσει στα λιμαρισμένα σιδερά κι', με μιά πνιγμένη κραυγή, χάθηκε μέσα σ'α βάθη του ύπνομου.

Ο Φιδές, ο Φαγάνας κι' ο Γάτου-λας πετάχτηκαν τότε άπ' τον κρυφώνα τους.

Θυμάται! έφώναζαν τρελλοί άπό χαρά.

—Τόξερα εγώ! μουρμούρισε ο Φαγάνας.

Όσο για το Φρέδο, σκομμένος πάνω στον ύπνομο, κοιτάζε τί άπόγινε ο αντίπαλός του. Φοβόταν μήπως είχε σκοτωθώ.

—Έννοια σου! του είπε ο Φαγάνας:σ'α ξαναλέω ότι έχει ένα μέτρο νερό! Ο βασιλιάς θα κάμει ένα λουτρό, δέ θα σκοτωθώ.

Σ'α νάθελε να έπιβεβαιώσει αύτά τα λόγια, άκούστηκε εκείνη τη στιγμή κρότος δ'αμάτων στον πάτο του ύπνομου κι' ο Φαγάνας είπε:

—Δέ θάβγει πριν άπ' το βράδυ.

Στην παλίρροια θα μπορέσει να βγή άπ' την έξοδο της θάλασσας.

—Και το βράδυ, συμπλήρωσε ο Φιδές, έμεις θα έχουμε ξεκινήσει για το Παρίσι, με το εκατομμύριο σ'α χέρια.

Χωρίς ν' άπαντήσει, ο Φαγάνας έσκυψε και ξανάβαλε στη θέση τους, όσο μπορούσε καλύτερα, τα σιδερένια κάγκελα της τρύπας. Έότερα δείχνοντας κάτι φαράδες, που έρχόνταν προς το μέρος τους, είπε.

—Έμπρός!

Οι τρεις σύντροφοι ύπάκουσαν και τόβαλαν με βήμα άργό για το λιμάνι, ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Το φάσμα του Φρέδου

Είχε φωτίσει πιά καλά. Ένας θαυμάσιος ήλιος έβγαίνει μέσ' άπ' τη θάλασσα και στο βάθος του όρίζοντα το άσπρο πανί μεγάλωνε όλοένα.

—Νά το εκατομμύριο που έρχεται!

ΗΡΘΕ!

Μουρμούρισε ο Φιδές χαρούμενος σ'αυτί του Φρέδου, δείχνοντάς του το πλοίο που έρχόταν ίσια στο λιμάνι.

Ο Φαγάνας όμως είχε ξαναπάρει το σοβαρό και συλλογισμένο ύφος του. Συλλογιζόταν με τί τρόπο θα τελείωνε ή έπιχείρηση αύτη, που είχε τόσο έπιτυχημένα άρχισει.

Έμνεve ακόμη το δυσκολότερο: ν' άντικαταστήσουν το βασιλιά με τέτοιο τρόπο, που να έμπνευσουν άρκετή έμπιστοσύνη στον Άγγλο, ώστε να τους δώση τα χαρτιά που ήταν προωρισμένα για τον χαρμπονάρο Δισδερή.

Χάρη στη βαθιά γνώση της ύποθεσης που είχε ο Φαγάνας, το τελευταίο αυτό μέρος θα π'ιτόχαινε, έπρεπε όμως να πάρουν όλα τα μέτρα τους.

Οι συμμορίτες της Μαύρης Μάσκας σεργιανούσαν στο μώλο, σ'α ταξειδιώτες που θέλουν να σκοτώσουν τον καιρό.

Κοιτάζαν τους φαράδες, που άρμάτωναν τις βάρκες τους, περιμένοντας την παλίρροια για ν' άρμενίσουν και το θάμα αυτό διασκέδαζε πολύ το Φρέδο, γιατί τόβλεπε πρώτη φορά στη ζωή του.

Ροφούσε με ήδονή το ζωογόνο θαλασσινό αέρα που γέμιζε το στήθος του και τον ζάλιζε σ'α δυνατό κρατί.

Ανατρίχιαζε άπό ευχαρίστηση, νοιώθοντας τις άχτινες του π'ωϊνού ήλιου, που του ζέστεναν τη ράχη, του χάριζαν εθιμία και ζωηρότητα και τοβδιωχαν τις άσχημες άναμνήσεις της περασμένης πολυτάραχης νυχτιάς.

—Γιατί, συλλογιζόταν λυπημένος, να μ'ην είμαι κι' εγώ ένα σ'α αυτά τα παιδιά των φαράδων, που τρέχουν ύπόλοστα στην άμμουδιά, που δαγκώνουν με όρεξη το μαύρο τους ψωμί κι' εύτυχισμένα βοήθουν τον πατέρα τους στη σκληρή και τιμία δουλειά του; Ποιά μοίρα με σπρώχνει να παλεύω διαρκώς ανάμεσα σ'α κλέφτες και κακούργους και να γίνομαι συνένοχός τους;..

Αύτά συλλογιζόταν ο Φρέδος, όταν ο Φαγάνας ρώτησε έναν φαρά:

—Τί ώρα θ' άνεδοϋν τα νερά;

—Στις δέκα, καλέ μου κύριε, άπάντησε ο ναυτικός. Μήπως θέλετε να κάμετε κανένα περίπατο; Έχω ένα ώραίο καϊκάκι, που ταξιδεύει θαυμάσια και δέν άνακατώνει τ' άντερα.

—Ευχαριστώ, φίλε μου, άπάντησε χαμογελώντας ο Φαγάνας, δέ σοϋ λέω όχι, για την ώρα όμως θέλω να ιδώ κάτι ανθρώπους π'όρχονται μ' εκείνο το πλοίο, που φαίνεται κεί-πέρα.

Ο ναυτικός έβαλε την παλάμη του άντήλιο μπ'ρος σ'α μάτια του, κοιτάζε το πανί κι' είπε:

—Είν' έγγλέζικο... Έρχεται άπ' το Δουδρό.

—Ακριβώς! είπε ο Φιδές... Και σ'α πόσην ώρα λέτε ν' άράξει;

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Έπ'α τέλους: οι πρώτες άνατριχίλες του άέρα έκαναν τα φυλλώματα να κινήθουν, σ'α να αίσθάνθηκαν κάποιαν άνησυχία. Τα κλαδιά σάλεψαν πάνω-κάτω, σ'α να ρωτούσε τ'όνα τ'άλλο:

—Τί; Έρθε κι' όλας;

Ένας ξαφνικός άνεμος σηκώθηκε, οι σκόνες του δρόμου έκαναν σύννεφο. Φυσούσε κι' άναστάνωνε τα πάντα, σ'α νικητής που μπαίνει σε μιά χώρα μεθυσμένος άπ' τη νίκη του.

Έκει κάτω, προς το νοτιά, ένα γκρίζο σύννεφο στεκόταν σκεπτικό, σ'α να κοιτούσε άπό μακριά και να λογάριζε..

Και τα κλαδιά σάλευαν πάνω-κάτω κι' άγγιζαν τ'όνα τ'άλλο σ'αn άπελπισμένα:

—Έρθε, ήρθε!

Τα τζάμια του δρόμου σφάλισαν με κρότο. Μιά άπότομη δροσιά κυριαρχούσε. Και το γκρίζο σύννεφο του νοτιά έμοιαζε σ'α νάχε πάρει την άπόφασή του: Προχωρούσε γοργά και μεγάλωνε.

Μέσ' στον κήπο τα λουλούδια λυγισαν άπότομα έδω κι' εκεί. Τα πλυμένα μαντήλια, που κρεμόνταν στο σχοινί της αύλης, έκαμαν δυό-τρείς γύρους, τυλίχτηκαν γύρω στο σχοινί κι' έμειναν εκεί ακούνητα, σ'α ν' άποκοιμήθηκαν ξαφνικά. Το άδειο ποτιστήρι έπεσε στις πλάκες με πάταγο, ένα παράθυρο έκλεισε δυνατά, μερικά χαρτιά σόρθηκαν με θόρυβο στην αύλή, σ'α θηκαν σ'α μιά γωνιά, άπό κεί ύψώθηκαν, πήδησαν τη μάντρα και χάθηκαν ένα-ένα έξω στο δρόμο. Η μητέρα έτρεξε να πάρη τη γάστρα άπ' το παράθυρο, μ'ην πέση και κομματιαστή.

Ο Γιώργος κι' ο Μίμης άφισαν τέλος το παιχνίδι τους.

—Χμ! Μύρισε φθινόπωρο, Μίμη.

—Πφ, σκόνη! Κάπου θάβρεξε.

—Και δώ θα βρέξει. Κοίτα σύννεφα.

Και γύρισαν προς το νοτιά. Το σύννεφο τώρα πιά δέν προχωρούσε: ώρμωσε γρήγορα σ'αn κολοσσός, τριγυρισμένο κι' άπό άλλα σύννεφα, σ'α στρατηγός που παρασύρει όλους στη θρισμ-δευτική του όρμή.

Οι πρώτες φυγίλες πυκνώνουν σ'α χαλίκια του κήπου, μ' έναν ήχο σ'α να χοροπηδοϋν άπειρά τρελλά ποδαράκια, όρατα κι' έλαφρά. Καθώς ή βροχή έσπλάνει τα φύλλα, μοιάζει σ'α να τα έυπν' άπό ένα λήθαργο, όπου ήταν βοθισμένα κάτω άπ' τη σκόνη που τα σέπαζε. Κι' ένα-ένα, προβάλλουν π'α-συνα, όργα και γυαλιότερα, σ'αn άπειρες εικονίτσες χαράς.

Η βροχή δυναμώνει. Σκάζει κιάλας δυνατά στο πεζοδρόμιο. Πέφτει πυκνή κι' όρμητική κι' είναι σ'αn παραπέτα-

σμα άπό θαμπό βεργωτό γυαλί, που μέσ' άπ' αυτό διακρίνονται άμυδρά τα παιδιά εκείνα που τρέχουν κεί-κάτω να κρυφτούν σ'α σπίτια τους. Μερικές τρεχάλες, μερικά ξεφωνητά, μιά ξώπορτα κλείνει με πάταγο, κι' όστερα πιά μένει, σταθερός και μονότονος, ο ήχος της βροχής στο μουσκεμένο χώμα και στο πλημμυρισμένο πεζοδρόμιο.

Πίσω άπ' τα τζάμια, που οι σταγόνες το χαράζουν με άπειρα ποταμάκια φιδωτά και περιπλεγμένα, ο Μίμης κι' ο Γιώργος κοιτάζουν. Κοιτάζουν και δέ μιλούν. Αύτη ή δυνατή και ξαφνική βροχή, που μόλις πρόφτασε να την προμηνύση ο δυνατός και ψυχρός άέρας, σημαίνει γι' αυτούς πολλά. Αύτές οι στέγες που σ'αίζουν άντίκρυ κι' αύτά τα δέντρακια, που οι κορμοί τους βγαίνουν τώρα μέσ' άπό στρογγυλές λιμνούλες, τους κάνουν να θυμούνται γνώριμες σκηνές.

...Έτσι θάνα οι μέρες του χειμώνα, που ή βροχή θά τους πιάνει έν'οι θ'α γυρουν άπ' το σχολείο, και θά τρέχουν λαχανιασμένοι στο σπίτι, και θ' άγωνιούν ως που ν' άνοίξη ή πόρτα και τέλος θά μπαίνουν και θά παραιτούν έξω την καταμουσκεμένη όμπρέλλα. Και τα πανωφόρια θά σ'αζουν, και τα παπούτσια θά κολυμποϋν, κι' οι κάλτσες θάνα γεμάτες λασπωμένες πισιλάδες άπ' το τρέξιμο, και τα χέρια θάνα όργα και ξεπαγιασμένα. Κι' ή μητέρα θά τρέχει να τους περιποιηθώ γεμάτη φροντίδα κι' άνησυχία. Έότερα θάχρεται ή ζεστασιά, ή σούπα που θ' άχνίζει.

Λίγες ώρες μέσα στο ζεστό σπίτι. Έότερα μιά βιαστική επανάληψη της Ιστορίας, —μιά ματιά στην άρχή κάθε περιόδου, —δέσιμο των βιβλίων και ξεκίνημα πάλι για το σχολείο, μέσ' άπ' τους δρόμους που θάνα γεμάτοι λάσπες, έν'οι άπ' τα πεζοδρόμια θάχουν στεγνώσει τα νερά και θάχει μείνει μόνο ή βυρσάια. Και στο σχολείο, πριν χτυπήσει είσοδος, ο θόρυβος των συνομιλιών:

—Έγω έφτασα χωρίς να βρ'αχ'ω διόλου.

—Έμένα το τετράδιο των λατινικών έλυσεσθε όλο άπ' τα νερά. Και το μολύδι της μελάνης μουσκέψα και μου γέμισε την τσέπη μελανιές. Κοίταξε!

Κι' ή τσέπη άναποδογυρίζεται κι' έπιδεικνύεται. Είναι μπλάση άπ' τα μελάνια.

Π'ο κεί, ο «καλός μαθητής» επαναλαμβάνει το μάθημα της Ιστορίας εις επήκοον πολλών:

—...Μετά έξήκοντα χιλιάδων πεζών, πάντε χιλιάδων ίππέων και δεκαπέντε ελεφάντων...

—Είκοσιπέντε ελεφάντων!

—Όχι. Δεκαπέντε.

Το βιβλίο ανοίγει και το συμβουλευόμαστε:

—«...και δεκαπέντε ελεφάντων, έπετέθη κατά των Ρωμαίων...»

Ξαφνικά το κοουδοῖνι χτυπά κι' όλοι κινούνται προς την είσοδο, σαν τὰ νερά μιας λιμνούλας, που βρίσκουν ξαφνικά διέξοδο και φεύγουν.

Κι' ή βροχή εξακολουθεί κι' οί εϊκόνες ξετολίζονται αδιάκοπα στο μυαλό τους.

Ο παπός, με μια αγαθή εξερευνητική ματιά, μαντεύει τί λέν οί φυσιογνομίες τους. Πλησιάζει σιγά από πίσω:

—Μίμη, πώς γράφεται το «έλλη-λυθα»;

Το «έλληλυθα» τοῦ παπῶς είναι ένα σύμβολο. Σημαίνει: Μην ξεχνάτε τὰ μαθήματα. Γιατί το «έλληλυθα» είναι ή λέξη πού, επί ένα όλόκληρο χρόνο, ό Μίμης δεν μπόρεσε να συνειθίσει την όρθογραφία της. Πάντα έβαζε πρώτο το ύψιλον κι' ύστερα το ήτα. Κι' αν κάποτε τάβαζε σωστά, ήταν έντελώς τυχαίο.

Απόψε βράδυ, αφού έπαψε ή βροχή, ό Γιώργος κι' ό Μίμης κάθονται μαζί με τούς άλλους και δύσκολα βγάζουν δυό κουδέντες. Απόψε είναι φύχρα, ή μητέρα έχει ρίξει το σάλι της. Γρήγορα θάρρη ό καιρός που θα τούς υποχρεώσει να βάλουν τις φανέλλες και σε λίγο τὰ χειμωνιάτικα. Και τὰ χειμωνιάτικα βούχα θυμίζουν πάντα σχολείο. Είναι μελαγχολικοί. Στα μάτια τους διαβάσει κανείς εύκολα τις σκέψεις τους:

—Τί να γίνη. Πρέπει να τὰ ξαναθυμηθούμε.

Σε λίγες μέρες το Συντακτικό κι' ή λατινική Γραμματική θα βγούν απ' το συρτάρι, θα ξεσκονιστούν και θα τοποθετηθούν πάνω στο μικρό γραφείο, που τώρα το καλαμάρι του είναι άδειανό, στεγνωμένο από καιρό. Και τὰ βιβλία θα βγαίνουν ένα-ένα, ξεσκονισμένα, και θα ξυπνούν απ' το λήθαργό τους, σαν τὰ καθαρά κι' όγρά πράσινα φύλλα που ξεπλυνε ή βροχή.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ Ο ΔΡΟΜΟΣ

—Πώς έφτασες στο δρόμο αυτόν εσύ τον τιμημένο, που σ' ήξερα φτωχό παιδί και καταφρονεμένο;

—Ω! δεν το έχω μυστικό δοσμένο μου απ' τη μοίρα:

Από την Καταφρόνια μου τη Δύναμή μου έπληρα!

Πίστη κι' Έλπίδα, πλάι μου, μέσ' στην καρδιά τόν Πόνο, και με το Νου δουλεύοντας, βγήκα σ' αυτό το δρόμο!

ΜΗΤΣΑ Α. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΟΥΣΤΑΛΕΥΡΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΤΩΝ ΣΠΙΤΙΩΝ, ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΤΣΟΥΚΑΛΙΑ. ΤΟ ΡΗΜΑ ΒΡΑΪ, ΓΙΑ ΤΟ ΜΟΥΣΤΟ, ΕΧΕΙ ΒΛΕΠΕΤΕ ΔΥΟ ΣΗΜΑΣΙΕΣ. ΜΟΥ ΤΟ ΘΥΜΙΣΕ Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ ΜΑΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΑΚΟΥΣΑ ΠΡΟΧΤΕΣ ΝΑ ΦΩΝΑΖΗ:

—Θα τὸν βάλω άμέσως, γιατί άμα πάρη βράση ό μούστος, είναι για πέταμα.

Απόρησα:

—Μά για να γίνη μουσταλευριά, δεν πρέπει να θράση, και πολύ μάλιστα; Γέλασε και μου αποκρίθηκε:

—Όχι το βράσιμο στη φωτιά, το βράσιμο που κάνει μόνος του και γίνεται κρασί.

Η ζύμωση με άλλους λόγους. Η μαγειρίσά μας έννοοῦσε πώς ό μούστος της έπρεπε να μπη στη φωτιά, πριν ζυμωθεί. Αλλ' αν μεταχειρίζονταν και την επιστημονική λέξη, έγω πάλι δεν θα ενόμιζα πώς θα τὸν ζύμωνε... στη σκάφη; Κι' ίσως θα μού φαινόταν άκόμα πιο παράξενο, γιατί έξρω πώς ή μουσταλευριά δεν γίνεται με ζύμμα παρά μόνο με θράσιμο. Ένα βράσιμο που κάνει όλο το σπίτι να μωσχοβολά. Αλήθεια, σας άρρασει ή μυρωδιά τοῦ βραζομένου μούστου; Υποθέτω πώς δεν ύπάρχει άνθρωπος που να μην τὸν τρελαίνει. Όταν μάλιστα ό μούστος βράζει με κωδώνια, για να γίνη κωδωνόπαστο, σχηματίζεται ένας θαυμάσιος-συνδυασμός, ένα σύνθετο άρωμα, που βάζει κάτω τὰ καλύτερα της ευρωπαϊκής άρωματοποιίας... Όσο για τή μουσταλευριά όμως, τὰ γούστα διαροῦνται. Υπάρχουν άνθρωποι που τρελαίνονται γι' αυτό το γλύκισμα κι' άλλοι που δεν το βάζουν στο στόμα τους, παρά μόνο για το καλό.

Γιατί ή μουσταλευριά είν' ένα γλύκισμα χρονιάτικο, γορλίδικο, που κάθε σπίτι πρέπει να το κάνει και κάθε σπιτικός πρέπει να το δοκιμάσει, για να πη «καί τοῦ χρόνου με ύγεια!» Δυστυχώς, στην Αθήνα, αυτό δεν είναι πια τόσο εύκολο. Δηλαδή δεν μπορεί κανένας να βρη μούστο για μουσταλευριά. Και έχετε γιατί; Οί μπακάληδες δεν πουλουν, γιατί έχουν τή γελοία πρόληψη πώς αν πουλήσουν έστω και

μια όκλα μούστο, όλα τους τὰ κρασιά στο ύπόγειο θα ξυνίσουν! Για τὸν ίδιο λόγο μάλιστα οί προληπτικώτεροι δεν πουλουν ούτε ξύδι άμα πέση ό ήλιος μόνο την ήμέρα! Για να ποκτήση λοιπόν κανένας λίγο μούστο, πρέπει ή να τοῦ φέρουν από το κτήμα ή να τοῦ τὸν χαρίση ό γείτονας μπακάλης. Αλλά, έννοείται, όλοι στην Αθήνα δεν είναι κτηματίες, οὔτ' έχουν φίλους με άμπέλια, όπως στίς επαρχίες. Κι' ές άλλου οί μπακάληδες έπαφαν να χαρίζουν μούστο με την πρώτη εκείνη, την παλιά γενναιοδωρία. Η έποχή, βλέπετε, δεν σηκώνει πολλά δώρα. (Μόνο που δεν έπρεπε να σηκώνη και πολλές προλήψεις! και μού φαίνεται πώς ό μούστος μπορούσε πια να πουλιέται με την όκλα, χωρίς κανένα φόβο να ξυνίσουν τὰ κρασιά. Αλλά ποῦ! στην κοινωνία, οί εὐγένειες κι' οί καλώςώνες φεύγουν εύκολα: οί προλήψεις όμως μένουν κι' έπιμένουν.) Γι' αυτό λίγοστά σπίτια, —μιλό πάντα για την Αθήνα,—μόρεσαν φέτος να προμηθευτούν μούστο και να κάμουν το χρονιάτικο, το πατροπαράδοτο γλύκισμα.

Κι' εμείς που δεν έχουμε τακτικό μπακάλη,—γιατί από τὸν καιρό τοῦ αποκλεισμοῦ και τῆς αίσχροκέρδειας, όπως δα οί περισσότεροι Αθηναίοι, φωνίζουμε από πολλούς, ό,τι βρίσκουμε στὸν καθενα,—κινδυνεύαμε να μείνουμε άνευ, όταν έξαφνα παρουσιάσθηκε ένας καλός φίλος, κτηματίας, και μὰς έπρότεινε αν θέλαμε να μὰς στείλῃ λίγο μούστο. Ακούς—έκει ποῦ δὲ θέλαμε! Ποτέ δώρο φιλικὸ δεν έγινε πιο εὐπρόσδεκτο. Κι' έτσι, χάρη στὸν πολύτιμο αυτό φίλο, μπόρεσα κι' εγὼ να αίσθανθῶ προχθές, νάνεβαινη από κάτω και να γεμίζῃ όλο το σπίτι, τή γλυκειά, τὴν ωραία, τή μεθυστική μυρωδιά που λέγεται.

Πόσα μοῦ θυμίζει! Μοῦ ξαναφέρνει κι' αὐτὴ όλη τὴν παιδική μου ήλικία. Ξαναδέπω τὴν πατρίδα μου, το σπίτι μου, τή μητέρα μου, τὰ δέλφια μου μικρά και τή γριά εκείνη μαγειρίσσα, τή Ζαφειρούλα, που άκτινοβολούσε όλη όταν έφερνε στην τραπέζια τις άπλάδες με τή σκούρα μουσταλευριά, σκεπασμένη με σουσάμι και με καρβόδι. Τὰ παιδιά δεν ήμαστε και τόσο χαρούμενα. Βάραινε τὴν φυγή μας ή μελαγχολία τοῦ φθινοπώρου κι' οί πρώτες ήμέρες τοῦ Σχολείου, που μὰς φυλάκιζε πάλι ύστερ' απ' τὴν έλευθερία τὼν διακοπών... Αλλά έφτανε ή εὐωδία, ή ύψη κι' ή γεύση της μουσταλευριάς, για να μὰς ξαναδώσει όλη μας τή χαρά. Η γλυκειά εκείνη άπλάδα μὰς έδειχνε πώς έχει κι' ό έρχόμενος χειμώνας τις απολαύσεις του, και πώς αν ξανάνοιζε το Σχολείο με τις πίκρες του, δεν έπαψε το σπίτι να μὰς παρέχῃ

όλες του τις γλύκες. Μπορώ να πῶ πώς ή μουσταλευριά μὰς συμπιλώνει με το Σχολείο, που τόσο θαρὺ μὰς φαινόταν τις πρώτες ήμέρες, για να το συνειθίσουμε καλά να τ'αγαθίσουμε πάλισέ λίγο...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα υπό ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΛΑΤΟΥΧΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'. (Συνέχεια)

—Τώρα, άς φύγουμε! από δω, είπε. Ο Δουμπούκ, στο άγγιγμα τοῦ λαδιού, έπαψε να βογγά. Ήταν όμως τόσο έρεθισμένος που δεν έβλεπε ποιος τὸν περιποιώτανε.

Αφινε να τοῦ δένουν τις πληγές, έρσμένος όλος στὸν πόνο του και στὸν πόθο τοῦ να εκδικηθῇ.

Δεν είσθε καλύτερα τώρα; τὸν ρώτησε ή Διονυσία.

Εσήκωσε το βλέμμα του.

—Εσεις! είπε. Εσεις! Πῶς; Γιατί;

—Για να σὰς γιαιτρέψω. Έννοια σας δεν σὰς κρατῶ κακία... Θα γυρίσετε σπίτι, τώρα-δὰ... άμέσως. Δεν είν' έτσι;

Η Διονυσία μιλούσε με μια φωνή γλυκειά και σταθερή. Τὴν άκουγε χωρίς μιλιά.

—Έξερτε, ή παραμικρή κούραση θα σὰς έφερνε πυρετό.

—Λίγο με νοιάζει για τὴν πυρετό.

Η Διονυσία σκεπτότανε:

Πρέπει ό Δουμπούκ να φύγῃ απ' εδώ. Γιατί αν οί σύντροφοί του τὸν ἴδουν πληγωμένο, θα θελήσουν να τὸν εκδικηθούν.

Γι' αὐτό, ένῳ τὸν έπεριποιώτανε, προχωρούσε όλοένα και τὸν απομάκρυνε από τὸν τόπο της συμπλοκής.

—Να σὰς πῶ, τοῦ λέγει. Έχετε βδῆλῃ τὴν ήμέρα για ν' αναπαυθῇτε! Έπειτα κι' ό καυγὰς τελείωσε τώρα που φάγατε σεις. Γιατί έσεις είχατε ό άρχηγός, δεν είν' έτσι; μαζί με τὸν Τρουσέτ.

—Α, είναι κι' άλλοι. Μά ή Τρουσέτ ποῦ είναι;

—Κεϊ-κάτου. Ανάθει τή φωτιά.

—Θέλεις να πῆς τή σβήνει.

—Έξαρτάται, ποιὰν φωτιά έννοείτε;

Γιατί ό Δουμπούκ έννοοῦσε τή φωτιά τοῦ φουρνέλλου, ένῳ ή Διονυσία έννοοῦσε τὸν καυγά.

—Ας είναι, είπε σε λιγάκι. Τώρα είμαι καλύτερα.

—Αν περιποιηθῇτε καλά αὐτὰ τὰ εγκαύματα, δεν θα σὰς μείνῃ τίποτε.

—Μά... γιατί; Δὲν καταλαβαίνω. Κανείς δεν μ' έδότησε. Ένας μοναγά. Κι' αὐτὸς είσθε σεις... ή έχθρά της Τρουσέτ, ή συνένοχη τὼν άφεντικῶν...

ή σιούνα τοῦ μεταλλείου...

—Δὲν είμαι τίποτ' από όλα αὐτὰ, Δουμπούκ. Όσο είν' αλήθεια που σὰς

περιποιήθηκα τὴν πληγή σας. Σας το όρκίζομαι.

Εσήκωσε το χέρι σὰ ναθελε να βεβαιώσει με όρκο τὰ λόγια της με τόση ένεργητικότητα τὰ μάτια της κινώθηκαν με τόση έκρηξη τιμιότητος επάνω στὸν επαναστάτη μ' ένα βλέμμα γεμάτο ειλικρίνεια, που ό Δουμπούκ τὰ έχασε.

—Δὲν καταλαβαίνω τίποτα, είπε.

Σὲ λιγάκι όμως έπρόσθεσε.

—Μά ποῦ πάμε απ' εδώ; Εγὼ θέλω να ξαναγυρίσω στοὺς συντρόφους.

—Πρὶν όμως, πρέπει να μού δώσετε πίσω το λάδι μου, θα πάμε μαζί ως σῆς μητέρας σας. Και κεινη θα μού

«Η Τρουσέτ της φωνάζει: Δὲν περνούν!» (Σελ. 317, στ. γ.)

γεμίσει το μπουκαλάκι μου. Γιατί αλλιώς δὲ θάχῃ πῶς να φτιάσω τή σαλάτα μου το μεσημέρι και έξερτε πῶς το ξύδι σκέτο δεν είναι καθόλου καλό για το στομάχι. Έπειτα κι' ό καυγὰς τελείωσε πια. Αλλά και να εξακολουθούσε δὲ θα βοηθούσατε πολύ βέβαια με τὰ πονεμένα σας δάχτυλα. Περισσότερο θα γελοῦσαν με τούς τρεῖς άνθρωπίνους, όπως μοιάζουν τὰ δαμένα δάχτυλά σας.

Τι γελοῖος που είναι, έξερτε, ένας άντρας με κουρελάκια στα δάχτυλα!

—Αὐτό είν' αλήθεια, είπε ό Δουμπούκ.

Κι' άρχισε να γελά βλέποντας τὰ δαμένα δάχτυλά του.

—Αὐτό είν' αλήθεια, είπε ό Δουμπούκ.

Κι' άρχισε να γελά βλέποντας τὰ δαμένα δάχτυλά του.

Κι' άρχισε να γελά βλέποντας τὰ δαμένα δάχτυλά του.

Κι' άρχισε να γελά βλέποντας τὰ δαμένα δάχτυλά του.

Κι' άρχισε να γελά βλέποντας τὰ δαμένα δάχτυλά του.

Κι' άρχισε να γελά βλέποντας τὰ δαμένα δάχτυλά του.

είναι πῶς σ' αὐτό το άναμταξὺ ό Δουμπούκ δεν θα έρέθιζε τούς άλλους, οὔτε έκαίνον θα έρεθίζονταν βλέποντάς τον πληγωμένο.

Μπήκε στοῦ Δουμπούκ που καθότανε εκεί κοντά. Πρώτη φορά σχεδόν έμπαινε σε σπίτι άνθρωπινόχου.

—Ηρθα μαζί με το γιό σας, είπε στη μητέρα του, για να μού δώσετε, σῆς παρακαλώ, το λάδι που έβαλα στην πληγή του.

Η κυρία Δουμπούκ κοίταξε το γιό της.

—Είσαι πληγωμένος; τὸν ρώτησε τρομαγμένη.

—Α! δὲν είναι τίποτε... Χάρη σ' αὐτήν, είπ' έκαίνος, δείχνοντας τή Διονυσία.

—Μά ποιά είσθε σεις; ρώτησε ή μητέρα του.

—Μπα! αὐτό δεν έχει σημασία. Μοῦ χρειάζονται μόνο δυό κουταλιές λάδι, για να μπορέσω να φάω τή σαλάτα μου.

—Δός της, μητέρα, ό,τι σου ζητήσει ακόμα.

—Τί κρίμα! τί κρίμα! είπε ή μητέρα του, να βλέπης τέτοια παιδιά να έοδεύουν έτσι τή παλληκαριά τους και να χτυπιούνται για ν' άρέσουν στοὺς ξένους και να κάνουν τὸν καμπόσο μπρὸς στις διάφορες Τρουσέτ!

Μ' αὐτὴ τή φράση, ή κυρία Δουμπούκ φαινότανε να ζητοῦσε τή γνώμη της Διονυσίας. Αὐτὴ όμως καμώθηκε πῶς δεν κατάρταζε.

—Δὲν με πειρίζει κι' αν δεν είναι τόσο καλό το λάδι σας. Φτάνει να τρώγεται, είπε.

Πήγαν και οί δυό στην κουζίνα.

—Να το μπουκαλάκι μου, είπε ή Διονυσία.

Δὲν πήγε όμως γι' αὐτό μονάχα στην κουζίνα ή Διονυσία.

—Κυρία-Δουμπούκ, είπε δειλά-δειλά, πῆτε στο γιό σας να μὴ βγῇ έξω αὐτὲς τις μέρες με τὴν πληγή του.

—Αν νομίζεις πῶς θα μ' άκούσῃ!

—Θα τὰ καταφέρω. Να τοῦ πῆτε πῶς είναι γελοῖος μ' αὐτὰ τὰ δαμένα δάχτυλά του. Έχει φιλοτιμία;

—Οὐ! Όσο γι' αὐτό!

—Εί τότε δεν θα βγῇ.

Αφού γεμίσει το μπουκαλάκι με τὸ λάδι, οί δυό γυναίκες γύρισαν στο μπροστινὸ δωμάτιο ποῦ ήτανό άπεργός.

Πόσα κάνει ό κόπος σου, γιαιρέ; ρώτησε ό Δουμπούκ γελῶντας τή Διονυσία.

—Μά δεν έξερτε πῶς ή Έταιρία στέλνει χάριτμα το γιαιτρό της στοὺς έργατες;

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗΝ ΙΡΙΔΑ
ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ

Τῇ γλυκεῖα τῇ μορφῇ σου
ἄδελφούλα χρυσῇ μου,
χαμογέλιο χαρᾶς
νὰ στολίζει αἰώνια,
μ' εὐτυχία νὰ κυλοῦνε
καὶ χαρὲς νὰ σοῦ φέρονται
τὰ γοργόφτερα χρόνια.

Στὸ ἀσάλευτο κ' ἡσυχό
τῆς ζωῆς σου λιμάνι,
ν' ἀρμενίζεις πανεύτυχη
καὶ σὲ ἄγνο σου τὸ μέγεθος
λαμψὴ θεῖα νὰ χύνῃ
τῆς τιμῆς τὸ στεφάνι.

Καὶ ἂν κάποτε πέλαιος
συναγένηται μπροστὰ σου,
θάρρος πάρε κι' ὑπόμεινε
καὶ νὰ δῇς πόσο γρήγορα
θὰ ξαναβρῇς τὴν ἡσυχία
τῇ χρυσῇ θάλασσά σου.

Οἱ φουρτούνες, οἱ θύελλες,
τὰ πανύψηλα κύματα,
στὴν ἀγάπη μας μπρὸς
πέφτουν θοῦματά
τῆς γλυκεῖας μας θεᾶς,
τὸ πανώθητο τὸ χέρι
τῇ γαλήνῃ πού ἔχασες
στὸ γιὰλό σου θὰ φέρῃ!

Ἡ ἀφροισιμένη ἀδελφὴ σου
Μελαγχολικὴ Σανθούλα

ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ

Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴ μυ-
νουδιά τοῦ καπνοῦ καί, γιὰ ν'
ἀποφεύγω τὴ συντροφία ἐνοχλη-
τικῶν κυριῶν ποὺ καπνίζουν δι-
πλά σας δίχως νὰ τοὺς μέλῃ ἂν
αὐτὸ σὰς πειράζει, ταξιδεύω
πάντα στὰ διαμερίσματα τῶν κυ-
ριῶν. Ἀλλὰ κι' ἀπὸ κεῖ θὰ μ'
ἐκτοπίσουν τ' ἀφιλότιμα τὰ τσι-
γαρέττα... τώρα μὲ τὴ χειρα-
φέτησιν.

Καὶ νὰ, προχθὲς πήγαίνα στὸ
Χ... πρῶτ-πρῶτ. Βοήκα καλὴ θέ-
ση κοντὰ στὸ παράθυρο, φρου-
σε δροσερὸ ἀράκι καὶ μὴ ὡ-
ροικιότητ' ἀχανοῦμισσα, πού φαι-
νότανε ν' ἀνέκει στὸν πὺλ καλὸ
κόσμο, κάθισε ἀπέναντί μου.

Ἦμουν εὐτυχισμένη.
Ἀλλὰ νά, ἡ χανούμισσα νύφει
τῆς ὑπερήτοιάς της, κι' ἐκείνη
τῆς τρένει ἕνα κοντάκι, πού τὸ
παίρνει, καὶ τὸ ἀνοίγει καί, δισ-
ταίνοντά μου βγάξει τσιγαρέττο. Νά
το, θὰ καπνίσῃ.

Τί νὰ κάνω; ἀνακαθίζομαι,
ξανακάθομαι, σκίβω ἀπ' τὸ πα-
ράθυρο, ἀλλὰ ἡ τολύπα τοῦ κα-
πνοῦ γιὰ τὸ πείσμα μου μπαίνει
μέσ' στὴ μύτη μου βγάζω τὰ τοῦ
μαντῆλι μου, (ἔχασα νὰ τοῦ
βάλω καὶ μυσοουδιά, λλωμιάζω,
κοκκινίζω, γίνουμαι κουρέλι.

Εὐτυχῶς τὸ κἀνισε γογγύζον,
νὰ τὴ πετάει ἀπ' τὸ παράθυρο...
ἀναπνέω!

Ἀλλὰ sur le champ, ὅπως λέ-
νε οἱ Γάλλοι, ὑποσχέθηκα στὸν
ἑαυτό μου νὰ πηγαίω πάντα
καὶ παντοῦ ἀποστολικῶς, κι' ἂν

πρόκειται ἀκόμη νὰ γίνω σάν ἀγ-
γλίδα περιηγήτρια, παρὰ νὰ τρα-
βάω αὐτὸ τὸ κακό.

Φαρέτρα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Το Ἰαμβικὸ Μέτρο.

Ἐγὼ δὲ τῶν μὲν οὐνεκα ξυνήγαγον....
Ἐκείνη τῇ μέρᾳ, στὸ μάθημα
τῶν Αὐρικῶν, πρωτογνωρίσαμε
τὸ ἱαμβικὸ μέτρο. Τί γοργὸ καὶ
τὴ χαριτωμένο πού μῆς φάνηκε!
Μετά τὸ μάθημα, στὸ διάλειμμα,
ὅλο κουβέντες στὸ ἱαμβικὸ μέτρο
ἄκουγες.

—Ἐ, πῶς - σοῦ φά, νηκὲ, -Κω-
στή, -τὸ μέ-τρ' αὐτό;—Μα - δὲν,
μ' ἀκούεις, -το σή, -ώρα, -δὲν στά-
ματῶ...
Ἐπὶ τέλους σχολάσαμε, πῆγα
στὸ σπίτι καὶ κάθισα στὸ τρα-
πέζι νὰ φρίγω. Ἀλλ' ἀκόμα οκ-
πέτομουν στίχους ἱαμβικούς καὶ
μὲ τὸ πηροῦνι μου κρατοῦσα τὸ
ρυθμὸ, κτυπῶντας στὸ πιάτο. Ἐ-
ξαφνὰ κατὶ μὲ ῥάφησε ὁ πατέρας
μου. Δὲν τάκουσα καί, ἀφηρημέ-
νος τοῦ ἀπῆντησε:

—Ἄ, σὴν-γνωμὴν-δὲν ἄ-κουσά-
τί εἰ-πατέ!...
—Τί λές, ἀνότης;
Δὲν πρόφτασα νὰ ἀπαντήσω,
γιατὶ ἡ ἀδελφὴ μου με πρόκανε:

—Καλέ, εἶναι τ' ἀστεῖά του.
Ἀπὸ τότε δὲν ξαναμίλησα πιά
στὸ ἱαμβικὸ μέτρο.

Ὀλυμπιονίκης

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Ἐρωτηθεὶς κάποιος πού πῆ-
γε στὴν Κίνα γιὰ νὰ μάθῃ τὴ
γλώσσα τοῦ τόπου στήν, ἐρώτη-
σε: «πὼς λέγεται τὸ δένδρο Κιν-
ζικὰ», ἀπάντησε:

—Τάμ!..
—Τὰ δύο δένδρα;
—Ταμ! τάμ!..
—Καὶ τὸ δάσος;.. Τάμ, τάμ,
ταρά ράμ, τάμ, τάμ!..
Γιάννης Ρωμάντσας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτός εἶναι πολὺ δύσκολος
στὸ φαί.

—Ἄν δὲν φᾶς αὐτὸ τὸ κρέας,
θὰ φανᾶξω τὸν Ἀράπη! τὸν φο-
βεῖται ἡ μαμά του.

—Μπαρβό, μαμά! φωνάζει μὲ
χαρὰ ὁ Τοτός. Αὐτὸς θὰ τὸ φάη!
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φιλεσχίου

Ὁ Τοτός ἀπορεῖ γιατί ὁ ὑπο-
δηματοποιὸς τοῦ πῆρε μέτρο στὸ
ἕνα πόδι.

—Τί, ρωτᾷ, ἕνα παπούτσι μόν-
ον θὰ μὲν κάνη;
(Γερνός).

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μάουρου τῆς Ἰωνίας

Ὁ Ριγολέτος πρὸς φίλο του

του πού ψαρεύει:
—Μὴ μὲ πειράξεις, γιατί θὰ
ρίξω μὲ γάτα στὴ θάλασσα, νὰ
μὴ σ' ἀφήσῃ ψάρι νὰ πιᾷσῃς!
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ τῆς Αἰολίδος

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1922

ΝΕΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

ΤΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἡ Σ. Σ. Σ. εἶναι πάν-α γιὰ τοὺς
ἀθηναίους συνδρομητὰς καὶ τὰ δέξεται
πολὺ μ' αὐτὸ πού γράφεις, ὅτι κι'
ἐκεῖ-πέρα, στὸ νησί, τὸ γάλα ἔχει τὸ
νεράκι του καὶ τὰ φρούτα εἶναι ἡ ἄ-
γορα ἡ ἁπτία, ὅπως κι' εἶδες. «Παν-
τοῦ τὰ πάντα» λοιπὸν!—Ἀργήσα κι'
ἐγὼ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, ἀλλὰ... μὴ μ'
ἐκδικηθῇς.

Ἐξέλεσα τὰς παραγγελίας σου,
Μαργαρίτα, καὶ σὲ συγχάρω
γιὰ τὸ λαμπρὸ θαμὸ. Ναι, ἡ φίλη
σου ἐνεργῶς καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ
ἐξασπασμὸν. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐγγράψῃς
κι' ἄλλες ἀπὸ τίς φίλες πού θὰ κάμῃς
τώρα στὸ Σχολεῖο.

Καὶ ὁ Ντόριαν Γκοῦβ ἐφυλλίζει
τὴν «Ἀνθολογία τῶν Νέων» καὶ μοῦ
ἀναφέρει τοὺς ποιητὰς πού βγῆκαν ἀπὸ
τὸν κύκλο μου: «Εἶναι ὁ Ναπολέων
Λαπαθιώτης (ὁ Διὸς τῆς Διαπλά-
σεως) ὁ καλύτερος ἀναμφισβήτητος ἀπὸ
ἑλῶς τοὺς νέους, ὁ Λεάντρος Παλαμᾶς
(ὁ «Ἀριεῖ»), ὁ Ρῶμος Φιλόφρας (τὸ
Κορινθιακὸν Κῶμα), ὁ Κλέων Πα-
ράσχος (τὸ Ἀφροστροφισμὸν Κῶμα)
ὁ Δ. Κουκοῦκος (Ἀντίβας ὁ Καρ-
χιδόνιος καὶ κατόπιν Μαρομαρμέ-
νος Βασιλῆς τοῦ Δημοκρατισμοῦ τοῦ
1908) κι' ἔπειτα οἱ χωρὶς ψευδώνυμο
δράσαντες Ν. Καρβούνης, Π. Ταγκό-
πουλος, Τάκης Παπατσῶνης καὶ ἄλλοι...
Καὶ τί συμπῶσιν! Γιὰ τοὺς νέους
σοῦ εἶνε γράφει πρὸ πενταετίας μὴ
ἐπιστολὴ ὁ δημοσιεύων τότε τὰ πρω-
τόδικα στὴ Σ. Σ. Σ. Νικητῆς τῆς
Ἀθῆναι (Μήσος Παπανικολάου), τὴν
ὁποία δημοσίευσεν ὁλόκληρη στὸ 33
φύλλο τοῦ 1916, καὶ σήμε-
ρα, ἐγὼ, καὶ μ' αὐτοὺς πού ἀνέφερε τότε
κεῖνος, βρισκομαι στὴν πολὺ εὐχάριστη
θέσιν νὰναφέρω καὶ αὐτὸν, δηλαδὴ τὸν
Μήσων Παπανικολάου, καὶ ἀκόμα τὸν
Τέλλον Ἀγρο καὶ τὸν Μ. Στασινο-
πουλο (Μεσοσημακὴ Ἀκτὴ) τοὺς
τρεις καλύτερους, ὅχι ὅμως ἀσπαι-
ντοὺς ἀνθολογιστοὺς ποιητὰς. Καὶ τε-
λειῶναι μὲ τὴν εὐχὴ, σὲ λίγα χρόνια,
νὰ βρεθῇ κάποιος ἄλλος νὰ σοῦ γράψῃ
γιὰ τοὺς τότε νέους ποιητὰς, προε-
χομένους ἀπὸ τοὺς σημερινούς συνδρο-
μητὰς σου», καὶ καὶ τὸν Ντόριαν
Γκοῦβ, τοῦ εὐνοῦμαι ἐγὼ. Τί ὠραία!
Πόσο πρέπει νὰ χαίρωμαι καὶ νὰ πε-
ρηφανεύομαι γιὰ τὰ παιδιὰ μου!..

Ἐξέλεσα τὰς παραγγελίας σου, καὶ
ἐγὼ, καὶ μ' αὐτοὺς πού ἀνέφερε τότε
κεῖνος, βρισκομαι στὴν πολὺ εὐχάριστη
θέσιν νὰναφέρω καὶ αὐτὸν, δηλαδὴ τὸν
Μήσων Παπανικολάου, καὶ ἀκόμα τὸν
Τέλλον Ἀγρο καὶ τὸν Μ. Στασινο-
πουλο (Μεσοσημακὴ Ἀκτὴ) τοὺς
τρεις καλύτερους, ὅχι ὅμως ἀσπαι-
ντοὺς ἀνθολογιστοὺς ποιητὰς. Καὶ τε-
λειῶναι μὲ τὴν εὐχὴ, σὲ λίγα χρόνια,
νὰ βρεθῇ κάποιος ἄλλος νὰ σοῦ γράψῃ
γιὰ τοὺς τότε νέους ποιητὰς, προε-
χομένους ἀπὸ τοὺς σημερινούς συνδρο-
μητὰς σου», καὶ καὶ τὸν Ντόριαν
Γκοῦβ, τοῦ εὐνοῦμαι ἐγὼ. Τί ὠραία!
Πόσο πρέπει νὰ χαίρωμαι καὶ νὰ πε-
ρηφανεύομαι γιὰ τὰ παιδιὰ μου!..

Κομμάτια γιὰ τὸ 1922 δὲν δέχομαι
πιά ἀπὸ κανένα. Ἐγὼ ἀρκεῖται γιὰ νὰ
βαζῶ ὡς τὸ τέλος Νοεμβρίου, πού τε-
λειῶναι τὸ ἔτος μου.

Τὴν ἄλλαν φορὰ σὰς εἶπα ὅτι ἡ «Δι-
απλάσις» τοῦ κ. Ξενόπουλου ἐξανέστηκε.
Τώρα ὁ ἐκδότης με πληροφορεῖ, ὅτι
μόνον ἄδεια ἀντίτυπα δὲν ὑπάρχουν
δεμένα ὅμως ὑπάρχουν μερικὰ καὶ
πωλοῦνται δρ. 13,50 τὸ ἕνα. (χω-
ριστὰ τὰ ταχυδρομικά).

Ὁ νέος μου φίλος Κρυφὴ Ἐλπί-
δα ἦταν πάλι συνδρομητὴς μου καὶ
περὶ τὸ 1900 μὲ τὰ ψευδώνυμα Χιό-
της-Σουλῶτης, Σμυράγιδος Πε-
ριδέραιο καὶ Αἰγυπτιακὴ Μοῦσα!
Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ συμπεράνετε πόσο
χρονῶν εἶναι σήμερα πού ξαναγίνεται,
γυρίζοντας μὲ τὴν εὐχαρίστησιν στὰ
παλιά του... Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ
τὰς ἑσπερας, καθὼς καὶ τὸ Ἀγοροκό-
ριτο πού μοῦ τὸν ἐξέσπασε.

Ἡ καλὴ μου ἡ Τσιανταφυλλία!
Περνοῦσε ἀπὸ ἕνα μαγαζί, εἶδε καὶ
ἀγαλματάκια, τὰ ὑμπίσθηκε γιὰ τὸ
γραφεῖο τῆς καὶ μῆτρε νὰ τὰγοράσῃ.
Ἀλλὰ τὴ στιγμή ἐκείνη θυμήθηκε ἕ-
μενα καί... κράτησε τὰ λεπτὰ 18,
δραχμῆς, νὰ μοῦ τὰ σταλῇ ὡς συνέχεια

εἰσφοράς. Καὶ μοῦ γράφει: «Σοῦ δρ-
κίζουμαι ὅτι δὲν μοῦ κοστίζει τίποτα
αὐτὴ ἡ στέρησις. Ἡ κάμαρά μου θὰ
εἶναι ὠραία καὶ χωρὶς ἐκεῖνα τάχα-
ματάκια. Ἐπειτα, σὰ σὲ θυμολοῦμαι, θὰ
μοῦ φαίνεται σάν νὰ τάχω καὶ κατὶ
περισσότερο».

Τὰ ἑλᾶθα ὅλα κι' εὐχαριστῶ πο ὁ
Ἀνδρομέδα. Ἐλπίζω πῶς τώρα εἶθε
δοῖαι καλὰ. Ὁ κ. Φαίδων ἀπόρησε
πολὺ μ' αὐτὸ πού γράφεις, ὅτι κι'
ἐκεῖ-πέρα, στὸ νησί, τὸ γάλα ἔχει τὸ
νεράκι του καὶ τὰ φρούτα εἶναι ἡ ἄ-
γορα ἡ ἁπτία, ὅπως κι' εἶδες. «Παν-
τοῦ τὰ πάντα» λοιπὸν!—Ἀργήσα κι'
ἐγὼ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, ἀλλὰ... μὴ μ'
ἐκδικηθῇς.

Ἐξέλεσα τὰς παραγγελίας σου,
Μαργαρίτα, καὶ σὲ συγχάρω
γιὰ τὸ λαμπρὸ θαμὸ. Ναι, ἡ φίλη
σου ἐνεργῶς καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ
ἐξασπασμὸν. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐγγράψῃς
κι' ἄλλες ἀπὸ τίς φίλες πού θὰ κάμῃς
τώρα στὸ Σχολεῖο.

Καὶ ὁ Ντόριαν Γκοῦβ ἐφυλλίζει
τὴν «Ἀνθολογία τῶν Νέων» καὶ μοῦ
ἀναφέρει τοὺς ποιητὰς πού βγῆκαν ἀπὸ
τὸν κύκλο μου: «Εἶναι ὁ Ναπολέων
Λαπαθιώτης (ὁ Διὸς τῆς Διαπλά-
σεως) ὁ καλύτερος ἀναμφισβήτητος ἀπὸ
ἑλῶς τοὺς νέους, ὁ Λεάντρος Παλαμᾶς
(ὁ «Ἀριεῖ»), ὁ Ρῶμος Φιλόφρας (τὸ
Κορινθιακὸν Κῶμα), ὁ Κλέων Πα-
ράσχος (τὸ Ἀφροστροφισμὸν Κῶμα)
ὁ Δ. Κουκοῦκος (Ἀντίβας ὁ Καρ-
χιδόνιος καὶ κατόπιν Μαρομαρμέ-
νος Βασιλῆς τοῦ Δημοκρατισμοῦ τοῦ
1908) κι' ἔπειτα οἱ χωρὶς ψευδώνυμο
δράσαντες Ν. Καρβούνης, Π. Ταγκό-
πουλος, Τάκης Παπατσῶνης καὶ ἄλλοι...
Καὶ τί συμπῶσιν! Γιὰ τοὺς νέους
σοῦ εἶνε γράφει πρὸ πενταετίας μὴ
ἐπιστολὴ ὁ δημοσιεύων τότε τὰ πρω-
τόδικα στὴ Σ. Σ. Σ. Νικητῆς τῆς
Ἀθῆναι (Μήσος Παπανικολάου), τὴν
ὁποία δημοσίευσεν ὁλόκληρη στὸ 33
φύλλο τοῦ 1916, καὶ σήμε-
ρα, ἐγὼ, καὶ μ' αὐτοὺς πού ἀνέφερε τότε
κεῖνος, βρισκομαι στὴν πολὺ εὐχάριστη
θέσιν νὰναφέρω καὶ αὐτὸν, δηλαδὴ τὸν
Μήσων Παπανικολάου, καὶ ἀκόμα τὸν
Τέλλον Ἀγρο καὶ τὸν Μ. Στασινο-
πουλο (Μεσοσημακὴ Ἀκτὴ) τοὺς
τρεις καλύτερους, ὅχι ὅμως ἀσπαι-
ντοὺς ἀνθολογιστοὺς ποιητὰς. Καὶ τε-
λειῶναι μὲ τὴν εὐχὴ, σὲ λίγα χρόνια,
νὰ βρεθῇ κάποιος ἄλλος νὰ σοῦ γράψῃ
γιὰ τοὺς τότε νέους ποιητὰς, προε-
χομένους ἀπὸ τοὺς σημερινούς συνδρο-
μητὰς σου», καὶ καὶ τὸν Ντόριαν
Γκοῦβ, τοῦ εὐνοῦμαι ἐγὼ. Τί ὠραία!
Πόσο πρέπει νὰ χαίρωμαι καὶ νὰ πε-
ρηφανεύομαι γιὰ τὰ παιδιὰ μου!..

Κομμάτια γιὰ τὸ 1922 δὲν δέχομαι
πιά ἀπὸ κανένα. Ἐγὼ ἀρκεῖται γιὰ νὰ
βαζῶ ὡς τὸ τέλος Νοεμβρίου, πού τε-
λειῶναι τὸ ἔτος μου.

Τὴν ἄλλαν φορὰ σὰς εἶπα ὅτι ἡ «Δι-
απλάσις» τοῦ κ. Ξενόπουλου ἐξανέστηκε.
Τώρα ὁ ἐκδότης με πληροφορεῖ, ὅτι
μόνον ἄδεια ἀντίτυπα δὲν ὑπάρχουν
δεμένα ὅμως ὑπάρχουν μερικὰ καὶ
πωλοῦνται δρ. 13,50 τὸ ἕνα. (χω-
ριστὰ τὰ ταχυδρομικά).

Ὁ νέος μου φίλος Κρυφὴ Ἐλπί-
δα ἦταν πάλι συνδρομητὴς μου καὶ
περὶ τὸ 1900 μὲ τὰ ψευδώνυμα Χιό-
της-Σουλῶτης, Σμυράγιδος Πε-
ριδέραιο καὶ Αἰγυπτιακὴ Μοῦσα!
Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ συμπεράνετε πόσο
χρονῶν εἶναι σήμερα πού ξαναγίνεται,
γυρίζοντας μὲ τὴν εὐχαρίστησιν στὰ
παλιά του... Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ
τὰς ἑσπερας, καθὼς καὶ τὸ Ἀγοροκό-
ριτο πού μοῦ τὸν ἐξέσπασε.

Ἡ καλὴ μου ἡ Τσιανταφυλλία!
Περνοῦσε ἀπὸ ἕνα μαγαζί, εἶδε καὶ
ἀγαλματάκια, τὰ ὑμπίσθηκε γιὰ τὸ
γραφεῖο τῆς καὶ μῆτρε νὰ τὰγοράσῃ.
Ἀλλὰ τὴ στιγμή ἐκείνη θυμήθηκε ἕ-
μενα καί... κράτησε τὰ λεπτὰ 18,
δραχμῆς, νὰ μοῦ τὰ σταλῇ ὡς συνέχεια

ἔβλεπαν, νὰ ρωτοῦν καὶ νὰ βάζουν
παντα ὅσο γομμάτισσιν χρῆσταιται,
γιατὶ ἀλλοιότικα τὰ γραμμάτια τοὺς
λέονον στὸ Ταχυδρομεῖο. Μπορῶ νὰ
πληρώσω ἐγὼ γιὰ νὰ τὰ παραλαβῶναι;
Μερικοὶ μοῦ ἔστειλαν καὶ χρήματα
γιὰ τοὺς Πρόσφυγας τῆς Μικρᾶς Ἀ-
σίας. Κανένα τέτοιον ἔρανο δὲν ἔχω
ἔλᾶ να κάνω, οὐτε ἐξήγησα, γιατί
ῥεαλίζονται διατυπώσεις καὶ φροντίδες,
ποὺ δυστυχῶς δὲν μοῦ μένει καιρὸς νὰ
ἐκ ἀναλάβω. Ὅσοι θέλουν λοιπὸν
ἀπορροῦν νὰ σταλῶν τὴν εἰσφορά τοὺς
στὴς Ἐπιτροπῆς πού δέχονται.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Δύτῃ τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα
τὰ δέξῃς: «Παπαγαλινὸν ἀνέκδοτο».
«Ἀπορίες». — «Λωντανὸς καὶ πεθα-
νός» κτλ. — «Ὁ ἥλιος τὸ φεγγάρι κι'
ἡ ἀέρα». — «Ἀναμνήσεις». — «Στὴ
ἀλυσσά». — «Τραγικὸν Ἐπεισόδιον».
«Φαντάσματα» κτλ. — «Ματαιότητες». —
«Τὸ ἐγγονάκι». — «Στὴ γαλήνη». —
«Φινώπωρο». — Παιδ. Πνεύματα.

Ἀλλήλους: — Κατὰ τὸν νέον Κανό-
νιστον τῆς Σελίδος, δὲν δέχομαι πλέον
κομμάτια ἀπὸ κανένα διὰ τὸ 1922.
Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον οὐτε θὰ τὰναφέρω.
Ἀναφέρω μόνον καὶ θὰ κρίνω τὰ στελ-
λόμενα ἀπὸ ἕνα καθενὸς — γιὰ τὴν
Κ' Τριμηνίαν τοῦ 1923.

Ἀρτικὴ τῆς προηγουμένης
Σελίδος: «Ἡ περήφανη Παπαρού-
α». Ἡ γνήσιος παιδικὸν ποιημάτιον, κα-
τασκευαστὸν τὸ διόρθωσα κηλὸα λιγάκι.
«Ἀπ' τὴ Ζωή μου στὴ Μιτυλήνη». —
Πρωτότυπον καὶ καλογραμμένον, Ἀπαι-
κτικὸν ὅμως. Γιατί; — «Ἐκδόνα». —
Ἀρτικὸ καλὸν. «Ἐχει μερικὲς πινελι-
ές καὶ ζωηρές». — «Ἀπὸ τὸ Λεξικόν μου».
Ἐξαιρετικὴ σκέψις καὶ συχνὰ σωστή.
Ἐλπίδ' οἱ μεταφορὲς καὶ λιγάκι βια-
σμένες.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὅθεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀ-
νυσούται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ
κατωτέρω δρ. 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἔχου-
ν ὑποσημασμένα ἄσχημα μέχρι τῆς 30 Νο-
εμβρίου 1923. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ
ἄσχημα εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ.
ἀνέστηται).

Νέα ψευδώνυμα: Βαλεντίνος,
Λον Φασούλαρος, ἀ. (ΠΤ). Βου-
λάκας, ἀ. (Πάτς). Καλλιάντζα-
ς, ἀ. Τζούλια, κ. (ΜΡ). Ἀλίκη,
κ. (ΟΟ). Σέλολ Χόλμας, ἀ. (ΙΙΙ).
Ἐλλὸς Ἀέρας, ἀ. (ΜΜ). Τσαχ-
λῆνα, κ. (ΕΓ). Μέδουσα, κ. (ΜΚ).
Νικολοκονδάνης, ἀ. (καλὰ ἀντίς).
Νικολοκονδάνης Ἐάνθη, ἀ.
(II ἀ I).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

1. 1ος 8 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτ. 75.
2. 2ος 8 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτ. 75.

Μ. Μυστικὴ ἐπιθυμοῦν νὰνταλ-
λέων: ἡ Δόξα Ματωμένη μὲ
Ἀστ. Νικη, Ἐάνθη Ἐλληνοπ.
Ἐάνθη Ἀραπᾶν. — τὸ Χαμῖνι μὲ
Καροῦμπ, Καρναλέτα. — ὁ Γάτος
ῥάχκος μὲ Μαντ, τ. Ἀελλ, Ἐάνθ.
ῥαβδία, Ἀμνηστικ. Παιδα, Νυκτο-
ῦλι. Ἀντίδα Ἀφαντήνην καὶ μὲ
ῥαχὸς δὲν ἔλαβε τίποτα. Ἀνδρ.
Ἀγνώστος μὲ Φὸν Κολοκύνθον,
Ἰαδρ. Γάτον, Μερκαντάντ. Ἀ.
Ἀλγόντ, Σόρα Πμουκώ, Καλαματ.
Ἀλγόντ, Σύντακ. — ὁ Ἦρος τῆς
Κιουτχάρας μὲ Μογ. Ἑλλάδα. Ἀ.
ῥαχμ, Καρναλέτα, Μαδρ. Κρηγ.

Νέδωνα. — ὁ Ἀοχιτεμπέλης μὲ Σόρα
Λεζινέβ, Μοσχου, Ἐάνθη, Φὸν
Κολοκύνθ. Ρίταν, Ὑποβάτ., Ση-
ρετινὴ, Ἀντέδρ., Ἐπαναστάτ.,
Σπανιόλαν, Καροῦθραῦση. — ὁ Κε-
ρανοβόλος Ἰππότης μὲ Μακδρ.
Ἰδεῶδ., Ν. Βοκατῶν, Ἀδδρ.
Βέλος, Μυστηρ. Ἰππία, Ἰαβέρον,
Βενιζέλαρο, Ἡκίλεζινέβ. — ὁ Τσά-
ρος μὲ Βεατρίκη, Ἐπαναστάτ.,
Μικρασιατόπ. — ὁ Ἀρατος μὲ Ἀά-
φνης Στέφ., Πανέλλ. Πόδον, Ἀδδ.
Ματωμ., Τσιανταφυλλέν, Μπερ-
μπαντάν, Ἐπαναστάτ., Ἀρλεκίν,
Ὀνειρημ. Ἑλλάδα, Σπανιόλαν.
Πλανόδ., Φὸν Κολοκύνθ., Μαυροῦ-
καν, Ἀγοροκόρ., Ἀράτον, Ροκ-
νάν, καὶ μὲ ὅσους καὶ ὅσας θέλουν.
— ἡ Κοκὴ μὲ Περαστικὴ, Διπλό-
κορδον, Σόρα Λεζινέβ.

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδιδέμεντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
ἑπτὰ : 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος
δραχ. 8, ταχυδρομικῶς δὲ ἀπο-
στελλόμενος δραχ. 8,70 διὰ τὸ
Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 9,50 διὰ
τὸ Ἐξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894-1921)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδιδέμεντες τό-
μοι, 28 ἐν ὧν. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς δρ. 28 καὶ ραμμένος δρ.
30. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ
τόμου προστεθεὶς εἰς τὰς ἀνω τι-
μὰς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ.
1, ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 2,70 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ.
3, — εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά
στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέ-
ραν τῶν 10 λέξ. 30 λέξ. ἡ λέξις, μὲ πα-
ρὰ δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ με κεφάλαια
λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50
(ΚΒ' — 968)

Λαδωμένε Ποντικὲ, Γρύπια Κα-
τσαρόλα, Κουνουπύζυγκο καὶ
μερικοὶ ἄλλοι, δὲν μπορῶ παρὰ
νὰ σὰς συγχωρῶ γιὰ τὰ λήθινά ω-
ραῖα, τόσο καλαϊδοθηκὰ καὶ γε-
μιτὰ...ποίησι ψευδώνυμοι σὰς!!!
Θαλασσοπούλι.

(ΚΒ' — 969)

Εὐχαριστῶ πολὺ ὅσους καὶ ὅσες
μοῦ προέειναν Μ. Μ., ἀλλὰ
δὲν ἀνταλλάξω. — Θαλασσοπούλι

(ΚΒ' — 970)

Νιόβη, ἀν καὶ καθημερινῶς σὲ
βλέπω, ἔρχομαι ὡς ἐκ περισ-
σοῦ νὰ σὲ χαιρετίσω καὶ μέσφ
Διαπλάσεως. Χαιρετισμοὺς στὸν
Κοντὸ Γολιάθ. Γκιζέλα.

(ΚΒ' — 971)

Θέλημα, Μαυροῦκα, Πανουργλια-
βολάκι, Κα Δεμερέλη, Γι' οὐν-
τεξ, Πανταχοῦ Παρών, ἀνταλλάσ-
σομε Μ. Μ; Στείλατε μέσφ Δια-
πλάσεως.

— Μοσχόμαγνας τῶν Παρισίων
(ΚΒ' — 972)

ΡΙΤΑ, γιὰ τὴ χρυσὴ γιορτούλα
σου, σοῦ εὐχόμαι πᾶν ὅ,τι
ἐπιθυμῇ ἡ καρδούλα σου.

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 973)

ΑΠΟΓΕΛΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Εἰστέλναν πολλοὶ καὶ ἐλλεκτοὶ
καὶ τοὺς ὁλοκλήρους εὐχαριστῶ
θερμοτάτα. ΚΑΡΤΩΝ: Μαρίνα
Ἀξελού, Μ. ΜΥΣΤΙΩΝ; Ἀφελ-
λὴς Γυμνασιόπουλος.

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 974)

Ενοσίχθων Ποσειδών, χίλιες ὁ-
λότερες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορ-
τὴ σου. ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

ΣΚΝΙΠΑ

(ΚΒ' — 975)

ΡΙΤΑ, χαρὰ σὸ κατόρθωμά
ἄς ἐλαῖ καλά αὐτὴ πληροφο-
ρίαι τοῦ Μπερμπαντάκου. Μ. Μ.
εὐχαριστῶ πού δὲν ἔστειλες θά
μου προξενούσαν κρυάδες.

Ἀνίλλας

[ΚΒ' — 976]
Μέγας Ἀγνωστός: Γίμολ. Σχι-
νῆς. Γάιος Γράκχος: Δημ.
Δημητρίου. — Δοξασμένος Τσολιάς

(ΚΒ' — 977)

ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ
Καρούμπας, Καρκαλέτσος — Μο-
σχάτος, Δαϊνσηρόλης. Πυρο-
βολία — Κλεάνθης. Ξύπνημα
Ἑλλάδας — Γούτας. Φόν Κολοκύ-
θας, Καρδιογνώστης — Τζωρτζογ-
λου.

ΔΑΔΟΜΥΓΑ

(ΚΒ' — 978)

Γάιε Γράκχε, μὴν τὰ λὲς τόσου
ἀγρία, ἦθελες βέβαια νὰ πῆς
τὸ ἀντίθετο. Συμμορία «Ἀσσο-
Καρό», ὁ σκοπὸς σὰς θὰ εἶναι
ἴσως νὰ παγώνετς τὰ Διαπλασ-
πούλα.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

(ΚΒ' — 979)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΑΝΙΚΗΤΟ»
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ

ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ — Πανελλ.
Κ Πόθος. ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΟΣ —
Χαρίλ. Παρόης. Κυανόλευκο Λά-
βαρο — Γεώργ. Μαρκιωνίτης. Ἀ-
πελευθερωθεῖς Μικρασίτης —

Ἑρμ. Νικολαρεῖτης. Ἰωνικὸς
Οὐρανός — Εὐάγγ. Τσαμπούλος.
Καρλόττα — Α. Κωσταρῆς. Τρε-
λὴ Χορὸντρία — Ζωὴ Παπαδη-
μητρίου. Μαγευτικὸς Βόσπορος —

Νικηφ. Νικηφοριάδης. Φιλε-
λευθέρα Ἑλληνίς — Ἰωάννα Νι-
κηφοριάδου. Ἀφροστροφωμένο
Κύμα — Β. Ἀναγνωστοπούλου.
Ἀνδρειωμένο Παλληκάρη — Ἰων.
Θεώνης. Κόδικιτταν — Γεώργ. Κα-
νάρης. Ἀλληλογραφία: Καρούβ,
Σπυριδῶνα Ναουμίδην. Κατα-
στατικὸν ἐστάλη. Ἡ Διεύθυνσις

τοῦ Συλλόγου ἄλλαξε : Τ. Σχι-
νῆν, Πιπίνου 10, Ἀθήνας.

(ΚΒ' — 980)

Μπέν, μὲ μεγάλη φόρα ἀρχι-
σες προσεξε μὴ σκοντάψης.
Κάρμεν

(ΚΒ' — 981)

Γεια σὰς, Διαπλασπούλα. ἀνα-
καλύψτε με· εἰμαι ἡ Κοκὼ
(ΚΒ' — 982)

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλασιό-
κοσμο, χαιρετῶ ἀπαξάπαντας
ἰδιαιτέρως τὸν φίλον μου Μπέν,
Σφάχτης

(ΚΒ' — 983)

Π. Α. Σ. Ἰδρύθη στὸν Πει-
ραιᾷ μὲ σκοπὸν ὅμοιον τῆς
«Σ. Ε. Ν.» Μετὰ δὲν δέχεται.

(ΚΒ' — 984)

Μεγάλῃ Ἑλλάς, Τριανταφυλλέ-
νια, Ἀνδρειωμένε Κουραμ-
πιέ, Γάιε Γράκχε, Θαλασσοτα-
ραχὴ καὶ Ἀλογόμυγα, τετραδία
σὰς ἔλαβα τοῦτο μῆνα. Εὐχαρι-
στῶ πολὺ. Μεγάλῃ Ἑλλάς, ἐπι-
θυμοῦσα Δοῖν σὰς. — Ἀρατος

(ΚΒ' — 985)

Καρούμπας, Καρκαλέτσος, δὲν
μῆς κάνετε λιανὰ τὴν ὄδρῃ;
γιατὶ ἀπάχικα δὲν καταλαβαί-
νουμε. ΓΑΓΙΟΣ ΓΡΑΧΟΣ

(ΚΒ' — 986)

Φούρις, Ἱέρεια τοῦ Πόνου, Κύ-
κνε, Στεναγμὸς τοῦ Πόνου,
Νέδων, Τριανταφυλλένια, Ματω-
μένη Δύση, Φαναριώτη, Ἰδανί-
σμέ, Ὀνειρεῖ. Ἑλλάδα, Ρίτα,
ἀνταλλάσσομε Μ. Μ. μέσφ Δια-
πλάσεως καὶ ἐπιστολὰς ἀπ' εὐ-
θείας; Δοῖς; Μιράνταν Τ., π. γ.

Λευκωσίαν (Κύπρου). — Μιράντα

(ΚΒ' — 987)

ΠΑΝΟΜΙΕ, μὲ ξένα κόλυρα
μνημόσυνα κάνεις. Ἀν εἶσαι
ἄξιος ἀνακάλυψέ με.

ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(ΚΒ' — 988)

Ἀλκή καὶ Θριαμβεύουσα Ὑπε-
ρηφάνεια, φαίνεται πὺς ἡ
Αὐτοκρατορία σὰς εἶναι: θεωρία
ἐπισκόπου καὶ καδὶα μυλωνά.

ΓΑΓΙΟΣ ΓΡΑΧΟΣ

(ΚΒ' — 989)

Εἰσερχόμενος μὲ δύο τούμπες
στὸν Διαπλασιόκοσμο, χαιρε-
τῶ ἀπαξάπαντας.

ΔΟΝ ΦΑΣΟΥΛΑΡΟΣ

(ΚΒ' — 990)

Ἄρχομαι τὴν φιλίαν τοῦ Σόρα
Δεζινέβ καὶ τῶν ὑποστηρι-
κτῶν του.

ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(ΚΒ' — 991)

Διαπλασπούλα, προκηρύσσω
διαγωνισμό. Θέμα: Περί φι-
λίας. Προθεσμία τριμήνου· βρα-
βεῖον δρ. 30. Ἐμπρός, περιμέ-
νω. Δοῖν ἴδε 986. — Μιράντα

(ΚΒ' — 992)

Ἰππόλυτε, εὐχαριστῶ Μ. Μ. μου
ἐλάβετε; Ἰδιὰ σὰς ἐξάιρεται!
Πανταχοῦ Παρών.

(ΚΒ' — 993)

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ
Διαπλασπούλα, Ποῖος ἡ Ποία
κατὰ τὴ γνώμη σὰς εἶναι δη-
μοφιλέστερος ἀπ' ὅλους μας;

Βραβεῖον : «Χρυσὴ Κρεμάλα».
Ἐκίστη ἀπάντησις θὰ συνοδεύε-
ται ὑπὸ τῶσαν πενηντοτάλεπτον,
ὅσας λέξεις περιέχει τὸ τοῦ ψη-
φίζοντος ψευδώνυμον, ἕνεκα τῆς
δημοσιεύσεως του εἰς τὸν ἐπίση-
μον κατάλογον τῶν ἀποτελεσμά-
των. Προθεσμία μέχρι τῆς 31ης
Ὀκτωβρίου. Διεύθυνσις: Nicolas

Andricopoulos, Poste Restant,
Caire (Egypte).

ΜΑΥΡΟΣ ΟΠΛΑΡΧΗΓΟΣ

(ΚΒ' — 994)

Σόρα Πμουκὼ, ἄφρησε τὰ ἀνά-
ποδα γιὰ τοὺς δειλοὺς. Ἐ-
μεῖς δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα.

ΔΕΓΟΠΟΥΛΟ

(ΚΒ' — 995)

Γάιε Γράκχε καὶ λοιποὶ, Μ. Μ.
ἔστειλα. Χαιρτωμένο Θαλασ-
σοπούλι, ἡ μόδα λέγεται «à la
française».

ΑΡΥΓΚΑ

(ΚΒ' — 996)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ»
Διεύθυνσις ἤλλαξε· γράφετε
«Γ. Σ.», Κολοκωτρώνη 21,
Ἀθήνα.

(ΚΒ' — 997)

ΡΙΤΑ, τί ἦταν αὐτὸ τὸ ξαφνι-
κό! χωρὶς καμμιὰ αἰτία. Ἀν
σηκωθῶμε ὅλα τ' ἀδέλφια ΣΟΥ,
νὰ ζητήσωμε ἀπ' τὴν καρδίαν
νὰ μὴ ἀποχωρισθῶμε θὰ ἀποτρέ-
ψης τὴν ἀπόφασίν ΣΟΥ;

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 998)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ «ΑΣΣΟ-ΚΑΡΟ»
Ὁν Κολοκύνθας — Σημηριώ-
της. Καρδιογνώστης — Τζωρ-
τζογλου.

ἩΤΕΙΡΩΔΗΣ

(ΚΒ' — 999)

Επιστατή, τὸ ψευδώνυμό σου
εἶναι τῆς μόδας.

ΔΑΔΟΜΥΓΑ

(ΚΒ' — 1000)

Ἐξαφανιζόμενον Ἰχθυος, ἀλληλο-
γραφούμε; Δοῖς; Δ. Ζωχίον,
Βασιλεῖον Μακεδόνας, 1, Ἀθή-
νας.

Ἰουλιανός

(ΚΒ' — 1001)

Δεσποινίς ἐκ Σμύρνης, καλῆς
οἰκογενείας, πτυχιούχος Γαλ-
λικῆς καὶ γίνου, ζητεῖ θέσιν ἡ
ἰδιαιτέρας παραδόσεις, ἀνευ με-
γάλων ἀπαιτήσεων. Πληροφορίαι
παρὰ τῇ Τραπεζῇ Ἀνατολῆς:
Κον Παῦλον. Χ. Παλαιολόγον.

(ΚΒ' — 1002)

Στὶς ἀγαπημένες μου φίλες
στέλλω πολλὰ φιλήματα. Ἀπο-
τὴν Ἰταλία καὶ Αὐστρία ἐλάβα-
τε καρτς μου; Με θυμίσθη;
Βερολίνον. Ἀύγουστος. Βαρόνις

(ΚΒ' — 1003)

Φράουλα, μὲ ἀνεκάλυψες; χαί-
ρε! ἡ Ἀροκάρα δὲν ἀνα-
καλύπτεται εὐκόλα.

(ΚΒ' — 1004)

Διαβολάκι τῶν Διοσίων, Μπέν,
τὰ συλλυπητήριά μου ἐπὶ τῷ
θανάτῳ τοῦ ἀγαπητοῦ σὰς ἀδελ-
φοῦ.

Σφάχτης.

(ΚΒ' — 1001)
Δεσποινίς ἐκ Σμύρνης, καλῆς
οἰκογενείας, πτυχιούχος Γαλ-
λικῆς καὶ γίνου, ζητεῖ θέσιν ἡ
ἰδιαιτέρας παραδόσεις, ἀνευ με-
γάλων ἀπαιτήσεων. Πληροφορίαι
παρὰ τῇ Τραπεζῇ Ἀνατολῆς:
Κον Παῦλον. Χ. Παλαιολόγον.

(ΚΒ' — 1002)

Στὶς ἀγαπημένες μου φίλες
στέλλω πολλὰ φιλήματα. Ἀπο-
τὴν Ἰταλία καὶ Αὐστρία ἐλάβα-
τε καρτς μου; Με θυμίσθη;
Βερολίνον. Ἀύγουστος. Βαρόνις

(ΚΒ' — 1003)

Φράουλα, μὲ ἀνεκάλυψες; χαί-
ρε! ἡ Ἀροκάρα δὲν ἀνα-
καλύπτεται εὐκόλα.

(ΚΒ' — 1004)

Διαβολάκι τῶν Διοσίων, Μπέν,
τὰ συλλυπητήριά μου ἐπὶ τῷ
θανάτῳ τοῦ ἀγαπητοῦ σὰς ἀδελ-
φοῦ.

Σφάχτης.

(ΚΒ' — 1005)

Ζήτω ὁ Διαπλασιακὸς Σύλλογος
«ΘΡΙΑΜΒΟΣ» Θεσσαλονίκης
καὶ ὁ ΔΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΚΗΗ-
ΗΣ!!! ὁ ἄρρεσι.

(ΚΒ' — 1006)

Ιουλιανέ, σὲ ὑποστηρίζω στὴν
ἰδρυσὶν Συλλόγου ἐναντίον τῆς
Μαυρῆς Μάσκας. — Μεσονύχτης

(ΚΒ' — 1007)

Σόρα Δεζινέβ, Σημετεῦλ, Ζιζά-
νιον τοῦ Πέραν, Ἀφ. Γυμνα-
σιαία, Μεγάλῃ Ἑλλάς, Ἀόρατε
Προστάτη, Σύλλογε Ἑλληνοπαί.
Σὺς ζητῶ ὑποστηρίξιν κατὰ τῆς
Μαυρῆς Μάσκας. — Μεσονύχτης

(ΚΒ' — 1008)

Φιλέρημε, Μ. Μ. δὲν ἔλαβα.
Φιλελεύθερος Κερκυραῖος

(ΚΒ' — 1009)

Πλανόδιε, πού τὰς ἀποκαλύψεις
ἔχεις σιμὰ σου, θὰ πῆς καὶ σὺ
μὲ τὴ σειρά σου. — Κρίται, ὅσοι
ἀντιπαθεῖτε τὴ Μαυρὴ Μάσκα,
ταχθεῖτε σὺ πλευρῶ μου. — Φρέδε,
συμμαχούμε; — Μεσονύχτης

(ΚΒ' — 1010)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΘΗΝΑ»
Στὴν ἰδρυθῆκε στα Χανιά. ΠΡΟ-
ΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΥΠΟΥΡΓΟΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ : ΣΠΥΡΙΔΩΝ
ΚΗΣ. ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΑΠΟΙΚΙΩΝ
ΚΡΙΣΤΑΚΗΣ : ΠΡΟΠΑΓΑ-
ΝΔΑΣ : ΚΑΛΔΗΣ, ΟΙΚΟΝΟΜΙ-
ΚΩΝ : ΦΛΑΣΚΑΣ, ΕΣΩΤΕ-
ΡΙΚΩΝ : ΤΣΙΧΛΗΣ. Ζητούν-
ται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Ἀ-
πευθύνεθε : Εὐάγγελον Κτιστά-
κην, Χανιά.

(ΚΒ' — 1011)

Α. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ
Προκηρύσσομε διαγωνισμό
Μ. Μυστικῶν. Προθεσμία τριμή-
νος. Βραβεῖα : α) Πεντακάσια
ἐκατομμύρια, χρυσόδοτο· β) Μέ-
λαινα Ἰγούια, χρυσόδοτο· γ) Πα-
πᾶς εἰδωλολατρῆς, κομποδεμά-
νο· δ) τρεῖς βιβλία τοῦ Συλλο-
γου. Συμμετοχὴ : Εἰκοσάλεπτον.
Στείλατε: Γεωργίον Σπυριδάκην
ἱατροῦ, Χανιά.

(ΚΒ' — 1011)

ΡΙΤΑ, Ἰδελά στή συλλογὴ μου νὰ
προτολάμη τὸ δικό σου τετρα-
διο. Χωρμιστικὸ καὶ πετυχη-
μένο; Δὲν πιστεύω νὰ μὴ το
ἀρνηθῇτε. Δοῖς; Χαράλ. Μ. Τύμ-
βιον, Λευκωσία Κύπρου.

Ὀνειρο τῆς Κύπρου

(ΚΒ' — 1011)

ΡΙΤΑ, Ἰδελά στή συλλογὴ μου νὰ
προτολάμη τὸ δικό σου τετρα-
διο. Χωρμιστικὸ καὶ πετυχη-
μένο; Δὲν πιστεύω νὰ μὴ το
ἀρνηθῇτε. Δοῖς; Χαράλ. Μ. Τύμ-
βιον, Λευκωσία Κύπρου.

Ὀνειρο τῆς Κύπρου

(ΚΒ' — 1011)

ΡΙΤΑ, Ἰδελά στή συλλογὴ μου νὰ
προτολάμη τὸ δικό σου τετρα-
διο. Χωρμιστικὸ καὶ πετυχη-
μένο; Δὲν πιστεύω νὰ μὴ το
ἀρνηθῇτε. Δοῖς; Χαράλ. Μ. Τύμ-
βιον, Λευκωσία Κύπρου.

Ὀνειρο τῆς Κύπρου

(ΚΒ' — 1011)

ΡΙΤΑ, Ἰδελά στή συλλογὴ μου νὰ
προτολάμη τὸ δικό σου τετρα-
διο. Χωρμιστικὸ καὶ πετυχη-
μένο; Δὲν πιστεύω νὰ μὴ το
ἀρνηθῇτε. Δοῖς; Χαράλ. Μ. Τύμ-
βιον, Λευκωσία Κύπρου.

Ὀνειρο τῆς Κύπρου

(ΚΒ' — 1011)

ΡΙΤΑ, Ἰδελά στή συλλογὴ μου νὰ
προτολάμη τὸ δικό σου τετρα-
διο. Χωρμιστικὸ καὶ πετυχη-
μένο; Δὲν πιστεύω νὰ μὴ το
ἀρνηθῇτε. Δοῖς; Χαράλ. Μ. Τύμ-
βιον, Λευκωσία Κύπρου.

Ὀνειρο τῆς Κύπρου

(ΚΒ' — 1011)

ΡΙΤΑ, Ἰδελά στή συλλογὴ μου νὰ
προτολάμη τὸ δικό σου τετρα-
διο. Χωρμιστικὸ καὶ πετυχη-
μένο; Δὲν πιστεύω νὰ μὴ το
ἀρνηθῇτε. Δοῖς; Χαράλ. Μ. Τύμ-
βιον, Λευκωσία Κύπρου.

Ὀνειρο τῆς Κύπρου

(ΚΒ' — 1011)

ΡΙΤΑ, Ἰδελά στή συλλογὴ μου νὰ
προτολάμη τὸ δικό σου τετρα-
διο. Χωρμιστικὸ καὶ πετυχη-
μένο; Δὲν πιστεύω νὰ μὴ το
ἀρνηθῇτε. Δοῖς; Χαράλ. Μ